

És molt complicat, per no dir impossible, oferir una bona orientació sense assegurar abans la continuïtat del procés orientador entre les diverses etapes educatives. Entre primària i secundària el traspàs d'informació, almenys al meu centre, és força eficient i facilita que l'orientació tingui continuïtat. El treball conjunt dels equips docents, dels tutors i dels professionals orientadors permet que el seguiment al llarg de l'etapa sigui rigorós i que tant l'alumne com la família se sentin acompanyats i assessorats. Però el procés queda aturat en sec en el pas de la secundària obligatòria a la postobligatòria. Si en aquest punt tan crucial en l'itinerari formatiu d'una persona tota la feina feta amb anterioritat simplement s'arxiva, l'alumne queda abandonat a la seva sort. El propi annex d'aquesta consulta reconeix literalment que "als batxillerats i als ensenyaments de règim especial o als centres i escoles de formació de persones adultes no es disposa de professionals de l'orientació." Si han de ser els tutors, professionals excel·lents però no orientadors professionals, els qui en aquesta etapa han d'assumir l'orientació de 30-35 alumnes, procedents de centres diferents, sovint sense cap dada prèvia, el fracàs està més que assegurat. No hi ha força humana capaç d'assumir l'orientació a la postobligatòria, ni al batxillerat ni als cicles formatius. Calen professionals orientadors en aquestes etapes. És en la postobligatòria on el percentatge d'abandonament resulta escandalós. Mentre no s'abordi el tema amb recursos humans, no hi ha bona voluntat ni vocació ni formació ni hores extres que solucionin el problema.

David Sanz